

Arrest

nr. 68 299 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Belarus te bezitten en van Georgische origine te zijn. U verklaart problemen te hebben gehad omwille van uw banden met een oppositiebeweging Khmara en omwille van uw origine. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U bent geboren in Georgië maar verhuisde reeds in 1987 naar Belarus. U huwde er en u was beroepsmilitair. In die hoedanigheid was u betrokken bij de oorlogen in Afghanistan en Abchasië. U werkte van mei 1993 tot 12 november 1993 bij de militaire politie van Georgië. U werd beschouwd als Russische spion, en u werd in december 1993 opgesloten in de gevangenis. Uw vrienden hebben een ontsnapping geregeld. Na uw vlucht werd uw wagen beschoten. U liep hierbij 12 kogelwonden op. U lag bijna 3 maand in een Russische kazerne in Kardoban (grenszone Azerbeidzjan – Georgië). Eind

maart 1993 werd u naar Moskou gebracht. Op 5 februari 1994 werd u naar Belarus gebracht, waar u woonde. Uw vrouw vertrok in 2006 naar Georgië. Ondertussen had u een eigen bedrijfje. Uw problemen in Belarus begonnen in 2007. Op 21 april 2007 was u met vrienden op restaurant. U werd aangehouden en meegenomen naar het politiebureau van de Kirovski GOVD (politie). U bleef daar tot 30 april 2007. U was gearresteerd omdat u een vriend had, G. G. (...), die actief was geweest in Belarus voor de beweging Khmara, en die eind mei 2006 vermoord was. U werd geslagen waardoor u op uw benen blauwe plekken opliep. U werd ook geslagen op de nieren en de rug. U ging op 1 mei 2007 naar de dokter. U werkte samen met Khmara en u hielp Khmara met geld. U werd een tweede keer aangehouden op 4 september 2007. Een politiepatrouille van 3 agenten in uniform bracht u naar de Kirovski GOVD. U werd een etmaal vastgehouden. U was geslagen, en u had weer sporen van verwondingen op uw benen. U werd een derde keer aangehouden op 8 maart 2008 op de markt. U werd naar de Kirovski GOVD gebracht. U werd niet geslagen. U werd bedreigd. U werd tot 's nachts vastgehouden. U werd een vierde keer aangehouden op 27 maart 2008. U werd dan voor 2 dagen vastgehouden. U werd geslagen, en u moest worden opgenomen in het ziekenhuis. U lag in het ziekenhuis van 29 maart 2008 tot 5 april 2008. U was gewond aan het linkerbeen, uw gewrichten waren ontstoken door de kou, en uw lever en uw nieren waren aangetast. U werd een vijfde keer aangehouden op 17 juni 2008. De politie dacht dat u literatuur bij u had, en u werd beschuldigd van het verspreiden van politieke propaganda. U werd 4 dagen vastgehouden. U liep een hersenschudding op. Op 23 juli 2008 werd u geslagen in de portiek van uw flat waarbij uw telefoon en uw geld werden gestolen. U liep hierbij schrammen op uw handen op en op uw rechterwang, en een bult op uw hoofd. U verliet Belarus op 10 september 2008, en u reisde illegaal met de bus naar België. U kwam België binnen op 12 september 2008, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 12 september 2008.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Belarus omdat u geëngageerd was voor de politieke beweging "Khmara" (CGVS, 13 november 2008, p. 6 en 7) en omwille van uw Georgische origine (CGVS, 13 november 2008, p. 2 en 9). Er moet echter worden opgemerkt dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met uw precare psychische toestand, u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met "Khmara" niet stroken met de realiteit. U geeft namelijk aan dat de organisatie "Khmara" zelf activiteiten heeft ontplooid in Belarus, en u preciseert dat door "Khmara" in Belarus meetings werden georganiseerd, dat agitatie werd gevoerd samen met de oppositie, en dat kranten werden gepubliceerd (CGVS, 22 oktober 2009, p. 10). U geeft verder aan de organisatie "Zubr" te kennen, u weet dat het een oppositiebeweging is. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen interesse toonde in de relatie tussen Zubr en Khmara (CGVS, 22 oktober 2009, p. 10). Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat "Khmara" en "Zubr" verwante organisaties zijn, waarbij "Khmara" specifiek werkzaam was in Georgië, en "Zubr" in Belarus. Verder blijkt uit deze informatie dat "Khmara" als organisatie zelf geen activiteiten heeft ontplooid in Belarus, en blijkt dat "Zubr" de organisatie was die in Belarus zelf alles in het werk zette om een regimewissel te bewerkstelligen en niet "Khmara". Dit gebrek aan kennis van en interesse in essentiële elementen betreffende de oppositiebeweging in Belarus doet ernstige twijfels rijzen betreffende uw beweerde betrokkenheid bij de oppositie. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen in verband met "Khmara" en de problemen die u omwille van uw steun aan Khmara zou gekend hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat – zelfs rekening houdende met uw precare psychische toestand – er een tegenstrijdigheid dient opgemerkt te worden tussen uw respectieve verklaringen voor het Commissariaat-generaal (en de Dienst Vreemdelingenzaken) in verband met de kern van uw asielrelaas. Zo stelt u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal op 13 november 2008 dat u in totaal 5 keer was aangehouden en opgesloten (CGVS, 13/11/2008, p. 8, 9). U haalde een arrestatie aan op 27 maart 2008 van 2 dagen. U verklaarde hierbij nog dat u daardoor moest opgenomen worden in het ziekenhuis ter verzorging (CGVS, 13/11/2008, p. 9). Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal op 22/10/2009 verklaart u echter dat u in totaal 4 keer werd aangehouden. U geeft aan dat u op 27 of 28 maart 2008 wel werd tegengehouden en geslagen maar niet werd opgesloten (CGVS, 22/10/2009, p. 12). Als u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u dat niet hebt gezegd, en dat dit niet is gebeurd (CGVS, 22/10/2009, p. 12), hetgeen onvoldoende is om deze manifeste tegenstrijdigheid te weerleggen. Opmerkelijk hierbij is nog dat u in uw vragenlijst, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken voor het Commissariaat-generaal, slechts spreekt over één arrestatie (DVZ, vragenlijst, 3.1). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u van Georgische origine bent, en u geeft aan dat als u niet zou vertrokken zijn uit Belarus, u zeker problemen zou gekend hebben omwille van uw origine (CGVS, 13/11/2008, p. 2 en 9). U geeft verder aan dat er sprake is van etnische vervolging van etnische Georgiërs in Belarus, en u stelt dat etnische Georgiërs in Belarus soms worden opgesloten, en geslagen en bedreigd worden (CGVS, 13/11/2008, p. 9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat er geen informatie werd teruggevonden die er op zou kunnen wijzen dat leden van de Georgische minderheid in Belarus ernstig vervolgd of gediscrimineerd zouden worden. Als u met deze inconsistentie werd geconfronteerd, antwoordde u dat dit wel degelijk invloed had, hetgeen niet voldoende is als verklaring om deze tegenstrijdige informatie te weerleggen (CGVS, 22/11/09, p. 11). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat etnische Georgiërs in Belarus daadwerkelijk vervolgd worden, en dat u om die reden niet zou kunnen terugkeren.

Aangaande uw reisroute verklaarde u tenslotte dat u vanuit Brest (Belarus) naar België bent gereisd, en u geeft aan dat u verborgen in een bus zat en illegaal bent gereisd (CGVS, p. 4 en 5). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Belarussische paspoort, uw reisdocument waarvan u zei dat u het hebt moeten afgeven bij de politie in Belarus (CGVS, 13/11/2008, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Wat betreft het verlies van uw paspoort kunnen bovendien tegenstrijdige verklaringen worden opgemerkt tijdens uw respectieve gesprekken voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat de politie van Pinsk uw paspoort heeft afgenomen op 4 augustus 2008 (DVZ, vraag 21). Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat uw paspoort werd afgenomen bij uw laatste aanhouding op 17 juni 2008 (CGVS, 13/11/2008, p. 4). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een militair boekje, een rijbewijs, een pensioenboekje, een sociale zekerheidskaart, een bewijs dat u met pensioen bent, en een document dat u in militaire dienst was) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u voorgelegde medische attest van 9 september 2008 (uit Belarus) bevat de informatie dat u verwondingen had na te zijn geslagen (CGVS, 22/10/2009, p. 6). Gezien volgens uw verklaringen nergens in dit document vermeld wordt door wie of hoe u geslagen werd, wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De door uw advocaat op 5 december 2008 doorgestuurde medische attesten (dd. 23/07/2008 en 28/07/2008; uit Belarus) bevatten informatie betreffende trauma's van hoofd, bekken en kniegewrichten; betreffende kogelwonden en betreffende psychische problemen, doch spreken zich niet uit over de concrete oorzaken van deze medische problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Pv van aanhouding op 17 juni 2008 heeft volgens uw verklaring betrekking op een aanhouding omwille van uw banden met Khmara (CGVS, 22 oktober 2009, p. 7). Gezien het feit dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cfr. supra), blijkt dat Khmara geen specifieke activiteiten in Belarus ontplooit, en er bijgevolg weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problematiek, kan dit document niet als een overtuigend bewijs weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde businesskaart van Atlas Pinsk, bevat informatie over uw werk, doch bevat geen informatie over uw concrete problemen, en wijzigt bijgevolg niets aan bovenstaande beslissing.

De door uw advocaat op 8 juli 2009 doorgestuurde brieven van uw vrouw, bevatten informatie over uw vrouw. Gezien het feit dat er bezwaarlijk een objectieve waarde kan worden toegemeten aan de woorden van uw vrouw, wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch attest uit België bevat de informatie dat u in België medische zorg krijgt, betreffende letsels aan uw been en betreffende PTSD. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u psychische problemen aanhaalt die een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang kunnen brengen.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij in dat er een schending voorligt van het algemeen rechtsbeginsel met betrekking tot de redelijke termijn. Vermits er nergens in de bestreden beslissing een verklaring is terug te vinden voor het langdurige verloop van de procedure, is er tevens sprake van een schending van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel. In een tweede middel beroept zij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij voelt zich in haar rechten geschonden door de lange termijn van anderhalf jaar tussen het laatste verhoor en de uiteindelijke negatieve beslissing, te meer nu de commissaris-generaal via briefwisseling op de hoogte was gesteld van haar precare psychische situatie. Het lange wachten leverde heel wat stress op, waardoor haar psychische toestand achteruit ging, aldus verzoekende partij. Ter staving voegt zij haar brief toe d.d. 26 oktober 2009 en eveneens twee brieven en een gedetailleerd medisch attest uitgaande van de behandelende psychiaters, die gewag maken van het feit dat zij aan het post-traumatische stresssyndroom lijdt en haar psychische toestand gedurende het verloop van de procedure is verslechterd (bijlagen 4, 5 en 6 aan het verzoekschrift). Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat zij omwille van deze slechte geestelijke gesteldheid in elk geval psychologisch geëvalueerd had moeten worden door verwerende partij, zoals omschreven op diens website.

2.2.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verontwaardiging over het niet in overweging nemen van voornoemde brieven elke feitelijke grondslag mist, nu deze brieven nergens zijn terug te vinden in het administratief dossier dat haar ter inzage ter beschikking werd gesteld. Het uittreksel van de database van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota, bevestigt dat een dergelijk schrijven niet werd ontvangen.

Betreffende het verwijt dat zij niet aan een psychologische evaluatie werd onderworpen, merkt de Raad op dat verzoekende partij nergens een wetsebepaling vermeldt waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal verplicht is om tot een dergelijk onderzoek over te gaan. De door haar bijgebrachte afdruk van de webpagina specificeert dat de dossierbehandelaars psychologen "*kunnen*" raadplegen indien de toestand van de asielzoeker "*een weerslag zou kunnen hebben*" op de behandeling van de aanvraag, waarna de psycholoog "*kan*" overgaan tot een individueel psychologisch onderzoek (bijlage 8 aan het verzoekschrift). Omgekeerd heeft de asielzoeker het recht een dergelijke evaluatie te weigeren zonder dat dit gevolgen mag genereren voor de verdere behandeling van zijn dossier. Het facultatieve karakter van deze psychologische evaluatie staat derhalve vast, zodat een verwijt omtrent het ontbreken ervan in onderhavige procedure niet hard te maken valt.

Voorts ziet de Raad niet in welk belang verzoekende partij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Verzoekende partij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu zij hierdoor juist langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en zij op elk moment nog aanvullende stukken kon verzamelen teneinde haar relaas te staven. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

2.2.4.1. Aangaande de vermeende tegenstrijdigheid omtrent het aantal arrestaties wenst verzoekende partij erop te wijzen dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om "*kort*" te zijn. Zij vermeldde wel degelijk dat zij regelmatig werd opgewacht voor haar huis en dat zij met allerlei vernederingen en beledigingen werd geconfronteerd. Er kan dan ook eerder van een verwarring gesproken worden dan van een inconsistentie. Betreffende de tegenstrijdigheid tussen het eerste en tweede verhoor betoogt verzoekende partij dat zij meteen toelichtte waarom zij aanvankelijk over vijf arrestaties sprak en in het tweede verhoor slechts over vier.

Voorts wenst verzoekende partij te benadrukken dat uit het medisch attest duidelijk blijkt dat zij zich moeilijk kan concentreren. Het interview bracht daarenboven veel stress met zich mee, gelet op het feit dat zij aan het post-traumatische stresssyndroom lijdt en verhoord werd over de feiten die aan de oorsprong liggen van deze aandoening. Ook stipt zij aan dat een onjuiste verklaring op zichzelf geen reden vormt om een asielaanvraag ongegrond te verklaren, nu er rekening dient te worden gehouden met de verschillende omstandigheden van de zaak. *In casu* schonk verwerende partij – ondanks de misleidende vermelding dat dit wel gebeurde – volstrekt geen aandacht aan haar uitermate zwakke psychische toestand.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en door verzoekende partij werd ondertekend op 12 september 2008 geenszins blijkt dat haar een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verhaal op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verlangd dat zij de meest wezenlijke elementen uit haar asielrelaas weergeeft.

Verzoekende partij werd uitdrukkelijk de volgende vraag gesteld: *"Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periodes?"* (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 1, p. 2). Er werd met andere woorden expliciet gepolst naar elke vorm van aanhouding in het land van herkomst. De vaststelling dat verzoekende partij zich ter beantwoording van deze vraag met betrekking tot Wit-Rusland beperkte tot het vermelden van slechts één enkele opsluiting in 2007 en met geen woord repte over de andere arrestaties die zij nadien tijdens de twee verhoren bij de commissaris-generaal ter sprake bracht, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van haar relaas nu deze arrestaties precies de kern uitmaken van de door haar voorgehouden vrees tot vervolging.

Bovendien kan de Raad zich geenszins vinden in het betoog als zou de daaropvolgende tegenstrijdigheid tussen beide verhoren, met name het vier dan wel vijf keer gearresteerd zijn, meteen door verzoekende partij zijn opgeheven tijdens het tweede verhoor:

"Nog even ingaan op uw problemen: hoeveel x werd u aangehouden?"

KV: 4 keer.

1^e 21/04/2007 => 30/04/07.

2^e 04/09/2007.

3^e 08/03/2008.

4^e 17/06/2008.

Bij 1^e gesprek sprak u over 5 aanhoudingen in Belarus?

KV: neen

U sprak ook nog van een andere keer (tussen 08/03/08 en 17/06/08)

KV: ik werd 1x tegengehouden en geslagen, maar niet opgesloten: was op 27 of 28/03/2008: dan niet opgesloten

Bij 1^e gesprek zei u nochtans dat u op 27/03/08 voor 2 dagen werd vastgehouden

KV: nee dat zei ik niet dat is niet gebeurd" (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 22/10/2009, p. 12). De loutere ontkenning van een eerder gedane verklaring vormt beslist geen ontkrachting van de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij zich aanvankelijk beperkte tot het vermelden van één arrestatie, vervolgens meedeelde dat het er vijf waren om dan ten slotte te concluderen dat zij eigenlijk vier keer effectief werd vastgehouden. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen mag immers in redelijkheid worden verwacht dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan en zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen.

Waar verzoekende partij opnieuw onder verwijzing naar de brieven van de behandelende psychiaters en het gedetailleerde medische attest benadrukt te lijden aan het post-traumatisch stresssyndroom, herhaalt de Raad dat de bewijslast bij verzoekende partij zelf rust teneinde aan te tonen dat zij door deze aandoening geen correct asielaanvraag naar voor kan brengen. De Raad constateert dat het medisch attest enkel gewag maakt van concentratiemoeilijkheden en nergens zelfs maar de mogelijkheid formuleert dat ook haar cognitief geheugen zou zijn aangetast, waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De ter vergoelijking aangehaalde verwardheid, ten gevolge van het post-traumatische stresssyndroom, kan derhalve niet als verschoningsgrond dienen voor de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat elk verhoor de nodige stress met zich brengt en dit zeker het geval is indien er geïnformeerd wordt naar de feiten die aan de oorsprong liggen van het trauma, dient er vooreerst op te worden gewezen dat, hoewel een verhoor inderdaad een zekere mate van stress impliceert, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo correct mogelijk uiteen te zetten. Verder stelt de Raad vast dat de behandelende psychiaters het opgelopen trauma vrij algemeen linken aan ervaringen in het verleden, met name oorlog, fysieke mishandeling en bedreigingen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als beroepsmilitair betrokken was bij de oorlogen in Abchazië en Afghanistan. Vermits er geen geloof kan worden gehecht aan de opgeworpen problemen naar aanleiding van haar zogenaamde betrokkenheid bij Kharma, kunnen zij logischerwijze niet aan de oorzaak liggen van haar post-traumatische stresssyndroom, maar moet de oorzaak daarvoor elders worden gezocht in het woelige verleden van verzoekende partij. Het argument dat zij extra zenuwachtig was vermits er expliciet werd gepeild naar de feiten die aan de oorzaak liggen van haar post-traumatische stresssyndroom, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5.1. Verzoekende partij blijft formeel over haar betrokkenheid bij de Khmara. Deze oppositiebeweging is internationaal en oefende wel degelijk invloed uit in Minsk, maar verzoekende partij bevestigt dat het daarna Zubr was die deze rol heeft overgenomen. Het toegevoegde krantenartikel van 29 augustus 2005 staft de bewering dat er destijds activisten van Khmara actief waren in Minsk (bijlage 9 aan het verzoekschrift). Ook het proces-verbaal van 18 juni 2008 (bedoeld wordt 17 juni 2008, bijlage

12 aan het verzoekschrift) vermeldt dat verzoekende partij werd opgepakt omdat zij werd verdacht actief te zijn binnen de Khmara en materialen, propaganda en documentatie zou verspreiden. De vermelding dat zij werd aangehouden op basis van onder meer artikel 193 van het wetboek van strafvordering van Wit-Rusland stemt overeen met hetgeen te lezen staat in het verslag van Amnesty International (bijlage 7 aan het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat voormeld krantenartikel inderdaad gewag maakt van twee Khmara-activisten, beiden Georgische burgers, die in Wit-Rusland werden aangehouden. Doorheen heel het artikel worden "*Khmara activists*", "*Georgian citizens*" en "*activists of the Georgian movement*" als synoniemen behandeld. De organisatie Zubr wordt slechts eenmaal vermeld en dit om het volgende aan te geven: "*The activists of the Georgian movement and a coordinator of the Belarusian movement 'Zubr' Uladzimir Kobets were detained (...)*" ("De activisten van de Georgische beweging en een coördinator van de Wit-Russische beweging 'Zubr' Uladzimir Kobets werden aangehouden", eigen vertaling). Er wordt aldus een strikt onderscheid gemaakt tussen de Georgische beweging Khmara en de Wit-Russische beweging Zubr.

Voor zover het artikel aangeeft dat in augustus 2005 twee Georgische Khmara-activisten hebben deelgenomen aan betogingen in Wit-Rusland, bevestigt het enkel de informatie uit het administratief dossier, namelijk dat beide organisaties verwant zijn en individuele leden van Khmara weliswaar actief zijn geweest in Wit-Rusland – voornamelijk naar aanloop van de presidentsverkiezingen in 2006 – maar er geen informatie is terug te vinden betreffende activiteiten van Khmara zelf als organisatie in Wit-Rusland (administratief dossier, stuk 20, deel 1, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentie bie2008-006w, p. 2).

De Raad ziet overigens niet in hoe verzoekende partij "*bevestigt dat het daarna Zubr was die deze rol heeft overgenomen*". Tijdens het verhoor bij verwerende partij gaf zij immers te kennen van Zubr gehoord te hebben, maar niets met die organisatie te maken te hebben (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 22/10/2009, p. 10) vermits Khmara een volwaardige eigen werking zou hebben in Wit-Rusland (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 22/10/2009, p. 9). Op de vraag of beide bewegingen samen werkten, antwoordde verzoekende partij "*dat interesseerde me niet*" (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 22/10/2009, p. 10). Door in het verzoekschrift plots te pretenderen dat Khmara slechts tijdelijk actief was in Wit-Rusland en haar rol nadien werd overgenomen door Zubr, ondergraaft zij verder haar reeds aangetaste geloofwaardigheid.

Waar verzoekende partij ten slotte refereert aan het proces-verbaal van 17 juni 2008, wijst de Raad erop dat aan bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Zij kunnen evenwel geenszins een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar het krantenartikel van 29 augustus 2005 betreffende de aanhouding van twee Georgische Khmara-activisten in Wit-Rusland ter staving van het feit dat Georgiërs wel degelijk geïnterviewd worden en zonder enige aanleiding gearresteerd en vervolgd worden. Het is derhalve niet onaannemelijk dat ook verzoekende partij problemen ondervond in Wit-Rusland ten gevolge van haar Georgische origine.

2.2.6.2. De Raad constateert dat verzoekende partij reeds gedurende haar eerste verhoor in krachtige bewoordingen aangaf "*als ik niet was vertrokken uit Belarus, zou ik zeker problemen gekend hebben oww de origine: ze zouden me gewoon kunnen vermoorden*" (administratief dossier, stuk 9, CGVS verhoor 13/11/2008, p. 9). Echter, de Raad ziet niet in hoe dit een antwoord vormde op de daartoe gestelde vraag "*hebt u concrete problemen gekend omwille van uw Georgische origine in Belarus?*". Meer nog, verzoekende partij verklaarde dat haar problemen in Wit-Rusland – het land waar zij sinds 1987 woonde en waarvan zij het staatsburgerschap verwierf – slechts begonnen in april 2007 naar aanleiding van haar zogenaamde betrokkenheid bij Khmara (administratief dossier, stuk 9, CGVS verhoor 13/11/2008, p. 5). Op de vraag of zij daarvoor ooit problemen had gekend in Wit-Rusland, antwoordde zij kordaat "*neen*" (administratief dossier, stuk 9, CGVS verhoor 13/11/2008, p. 5).

De verwijzing naar twee Georgische activisten die naar de aanloop van de presidentsverkiezingen in 2006 werden vastgehouden in Wit-Rusland doet geen afbreuk aan de vaststelling dat vertegenwoordigers van Georgische diaspora te kennen geven geen moeilijkheden te ondervinden in Wit-Rusland (administratief dossier, stuk 20, deel 1, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentie bie2008-006w van 11 februari 2009, p. 1) en ondersteunt evenmin de bewering dat verzoekende partij vermoord zou worden omwille van haar origine, te meer nu zij zelf aangaf tijdens haar verblijf van 1987 tot 2007 nooit problemen te hebben gekend. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in om een concrete vrees voor vervolging aan te tonen omwille van haar Georgische afkomst.

2.2.7.1. Betreffende de vermeende tegenstrijdige verklaringen aangaande het verlies van haar paspoort betoogt verzoekende partij dat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken nergens werd neergeschreven dat zij zou hebben meegedeeld dat de politie van Pinsk haar identiteitsbewijs heeft afgenomen in augustus 2008. Verzoekende partij volhardt in haar huidige verklaring, namelijk dat men haar dit paspoort afnam tijdens haar arrestatie in juni 2008.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij pretendeert, uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat zij aanvankelijk aangaf dat haar paspoort tijdens een arrestatie in augustus 2008 werd afgenomen (administratief dossier, stuk 17, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 21). Door simpelweg één versie van de feiten als correct te kwalificeren, blijft desbetreffende motivering van verwerende partij aangaande deze inconsistentie onverkort overeind.

2.2.8. Waar verzoekende partij voorts ingaat op de door haar afgelegde reisroute, benadrukt dat zij in geen geval haar paspoort bewust achterhoudt en erop wijst dat zij een kopie ervan neerlegde bij haar aanvraag tot medische regularisatie d.d. 10 december 2008, stelt de Raad vast dat desbetreffende motivering van verwerende partij een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekende partij heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij ten slotte een globale schets van een *“gegronde vrees voor vervolging”* weergeeft en de definitie van een vluchteling citeert, wijst de Raad erop dat deze theoretische beschouwingen feitelijke grondslag missen. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht en derhalve haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT